

Tuomet būrėja tarė raganiui: „Šit ką tau patarsiu – geležiniais batais aukis, geležinę lazda imk. Geležimi avėdamas trauk į pasaulio kraštą, kelią lazda tikrink, ašaromis šlakstyk. Eik per ugnį ir vandenį, nesustok ir atgalios nesidairyk. O kai kurpes jau visai nudrengsi ir geležinę lazda sudilinsi, kai nuo vėjo ir kaitros akys taip pasaus, kad nė ašarėlės jose nebeliks, tuomet pasaulio krašte rasi tai, ko ieškai, ir tai, ką myli. Gal.“

Ir ėjo raganius per ugnį, per vandenį, ir atgalios nesidairė. Tik geležinėmis korpėmis neapsiavė, geležinės lazdos kelionėn neėmė. Užtat pasiėmė raganiškąjį savo kalaviją. Nepaklaūšė būrėjos. Ir gerai padarė, mat buvo jinai piktoji būrėja.

Floranas Delanua, „Pasakos ir padavimai“

KRŪMUOSE KLEGĖJO PAUKŠČIAI.

Griovos šlaitai buvo tirštai prižėlę gervuogių ir raugerškių – tikras rojus vaikus perėti ir sočiai misti, tad nieko keista, kad sparnuočių čia knibždėte knibždėjo. Įnirtingai treliavo žaliukės, čiauškėjo čimčiaiakai ir devynbalsės, kas kelios akimirkos – pink pink – suskardendavo kikiliai. Kikilis lietu pranašauja, pamanė Milva ir nejučia žvilgtelėjo į dangų. Šis buvo giedras. Bet kikiliai visuomet pranašauja lietu. Drėgmės jau iš tiesų verkiant reikia.

Tokia slaptavietė – tiesiog priešais įdaubos žiotis – puikiai tiko pasalai, ypač čia, Brokilone, tikroje žvėrių irštvyneje. Didžiuliuose plotuose viešpataujančios driadės medžiodavo itin retai, o žmogus čionai įžengti ryždavosi dar rečiau. Mėsos ar kailio užsigeidęs medžiotojas pats tapdavo medžioklės grobiu.

Įsibrovėliams Brokilono driadės būdavo negailestingos. Kadaisė Milva savo kailiu patyrė jų nuožmybę.

Ko jau ko, o žvėrių Brokilone išties netrūko. Vis dėlto Milva štai jau dvi valandas tūnojo pasaloje, o šauti kol kas taip ir nebuvo į ką. Medžioti klajojant nevertėjo net mėginti – ištišus mėnesius trunkanti sausra miško paklotę padengė žagarais bei lapais, kurie treškėdavo sulig kiekvienu žingsniu. Tokiomis sąlygomis sėkmės ir grobio buvo galima tikėtis nebent tykant pasaloje.

Ant lanko rago nutūpė admirolas. Milva jo nenubaidė. Stebėdama, kaip drugys išskleidžia ir vėl suglaudžia sparnelius, kartu apžiūrinėjo neseniai įsigytąjį lanką, juo vis dar neatsidžiaugė. Ji buvo puiki lankininkė ir gerą ginklą vertinti mokėjo. O šis buvo geriausias iš geriausių.

Per gyvenimą Milva buvo turėjusi daug lankų. Mokėsi šaudyti iš paprasčiausių uosinių ir kukmedinių, bet kai išbandė refleksinius, klijuotus driadžių ir elfų lankus, pirmųjų greitai atsisakė. Refleksiniai buvo trumpesni, lengvesni, patogesni ir – dėl medienos bei žvėrių sausgyslių pluošto derinio – kur kas geresni už kukmedinius; iš elfo lanko paleista strėlė taikinį pasiekdavo daug greičiau, be to, lėkdavo lėkšta trajektorija, vadinasi, tikimybė vėjui nunešti strėlę šalin gerokai sumažėdavo. Geriausius tokio keturių lenkimų ginklo egzempliorius elfai vadino *zefhar*, mat lankas linkiais ir ragais forma priminė šią runą. Zefarais Milva naudojos gerus keletą metų ir tobulesnio lanko rasti nė nesitikėjo.

Vis dėlto galiausiai rado. Ne kur kitur – Cidario jūrų turguje, garsėjančiame turtinga pasiūla keistų retenybių, suvežtų iš tolimiausių pasaulio kertelių, iš visur, kur tik nuplaukdavo kogos ir galeonai. Kai tik galėdavo, Milva apsilankydavo turguje ir apžiūrėdavo užjūrio lankus. Ten ji ir įsigijo ginklą, kuris, kaip tikėjosi, turėjo tarnauti daugelį metų, – Zerikanijos zefarą, su tvirtintą šlifuotais antilopės ragais. Tas lankas atrodė tobulas. Vienus metus. Mat po metų ant to paties pirklio prekystalio ji išvydo tikrą stebuklą.

Lankas buvo atvežtas iš tolimos Šiaurės. Šešiasdešimt dviejų colių korpusas, puikiai pritaikyta raudonmedžio rankena, laminuotos šakos iš brangios medienos, ant jos virintų sausgyslių ir banginio kaulo sluoksniai buvo klijuoti spirale. Nuo kitų ant prekystalio išdėliotų kompozicinių lankų šis skyrėsi ne tik konstrukcija, bet ir kaina – kaip tik ji ir patraukė Milvos dėmesį. Paėmusi ginklą į rankas ir išbandžiusi, šaulė nedvejodama ir nesiderėdama sumokėjo tiek, kiek pirklys prašė. Keturis šimtus Naujamiesčio kronų. Suprantama, tokios pasakiškos sumos ji neturėjo, teko paaukoti zerikaniškąjį zefarą, ryšulį sabalų kailiukų ir nuostabaus darbo elfišką medalioną – koralo spalvos kamėją upinių perlų apsode.

Užtat gailėtis jai neteko. Niekada. Lankas buvo neįtikimai lengvas ir tobulai taiklus. Kompozicinėse šakose, nors ir ne itin ilgoje, slypėjo galinga jėga. Šilko ir kanapių pluošto temple, pritvirtintą prie grakščiai užlenktų ragų, įtempus per dvidešimt keturis colius, šūvio galia pasiekdavo penkiasdešimt penkis svarus. Tiesa, būta net aštuoniasdešimties svarų galios lankų, bet tokią šūvio galią Milva jau laikė perviršiu. Strėlė, paleista iš jos banginio kaulo penkiasdešimt penktuko, du šimtus pėdų nuskriedavo tarp dviejų širdies tvinksnių, iš šimto penkiasdešimt žingsnių nuotolio paklodavo elnią, o žmogų, jei tas nešarvuotas, perverdavo kiaurai. Stambesnius už elnią žvėris ir sunkiaisiais šarvais apsitaisiusius žmones Milva medžiodavo retai.

Drugys nupleveno. Krūmuose vis dar pinksėjo kikiliai. Šauti vis dar nebuvo į ką. Milva petimi atsirėmė į pušies kamieną ir nugrimzdo į prisiminimus. Šiaip – kad neprailgtų laukti.

* * *

Su raganiumi pirmą kartą susidūrė liepos mėnesį, praslinkus dviem savaitėms po įvykių Tanedo saloje ir karo Dol Angroje pradžios. Nebuvusi Brokilone keliolika dienų, Milva tąsyk vėl grįžo ten – atlydėjo *Scoia'tael* būrio, mėginusio prasmukti į karo liepsnose skendintį Aedirną ir Temerijoje sumušto, likučius. „Voverės“ ketino prisidėti prie sukilusių Dol Blatano elfų. Bet

neišdegė, jei ne Milva, galą būtų gavę visi. Laimė, jie sutiko šaulę, o per ją susirado prieglobstį Brokilone.

Vos atjojusi sužinojo, kad Col Serajuje jos laukia Aglė, nori skubiai pasimatyti. Milva šiek tiek nustebo. Aglė buvo Brokilono gyduolių vyresnioji, o gili Col Serajaus dauba, kurioje buvo daugybė karštųjų versmių ir urvų, – gydykla.

Šaulė nuėjo į daubą, manydama, kad ten gydomas koks nors elfas, kuriam prireikė tarpininko susisiekti su savo būriu. Išvydusi sužeistą raganių ir sužinojusi, ko iš jos norima, Milva mažne pašėlo. Išlėkė iš urvo plevėsuodama plaukais ir visą įtūžį išliejo ant Aglės.

– Pamatė mane! Pamatė mano veidą! Ar bent supranti, kas man dabar gresia?

– Ne, nesuprantu, – šaltai atrėžė gyduolė. – Jis – Gvinbleidas, raganius. Brokilono bičiulis. Čia gydosį jau keturiolika dienų, nuo jaunaties. Prireiks dar daugiau laiko, kol pajėgs atsistoti ir pats pavaikščios. Jis trokšta sužinoti, kas dedasi pasaulyje, bent ką nors – apie saviškius. Tik tu gali atnešti jam tokių žinių.

– Žinių iš pasaulio? Gal tu, piktdeive, proto netekai?! Ar bent nutuoki, kas tame pasaulyje, už tavo ramaus miško ribų, šiuo metu dedasi? Aedirne karas! Bruge, Temerijoje ir Redanijoje suirutė, masinės gaudynės, tikras pragaras! Tanedo maištininkai persekiojami visur! Visur knibžda šnipų ir *an'givare* – tik tarstelėk kokį netinkamą žodį, tik susirauk, kur nedera, ir budelis požemyje kaipmat paspirgins geležimi! Ir dar manai, kad aš eisiu uostinėti, šniukštinėti, naujienų rankioti? Galvą po kirviu kišiu? Dėl ko? Dėl kažkokio pusgyvio raganiaus? Kas jis man – gal brolis? Agle, bene smegeninė tau prakiuro?!

– Jei tau knieti parėkauti, – šaltai atrėžė driadė, – eime giliau į mišką. Jam reikia ramybės.

Milva nė pati nepajuto, kaip atsigręžė į urvo angą, kur ką tik matė sužeistąjį. Vyrutis tvirtas, dingtelėjo jai, nors sulysęs, tikras gyslius... Galva balta, o pilvas plokščias kaip jauniklio, regėt, su vargais bičiuliavosi, nei lašinukų, nei alaus nematė...

– Buvo Tanedė, – nė neklausdama kirste nukirto ji. – Maištininkas.

– Nežinau, – patraukė pečiais Aglė. – Sužeistas. Jam pagalbos reikia. Kitkas man nerūpi.

Milva pyktelėjo. Gyduolė mokėjo laikyti liežuvį už dantų, tuo net garsėjo. Bet lankininkė pati buvo spėjusi prisiklausyti pakilių rytinio Brokilono pakraščio driadžių pasakojimų, tad apie pastarųjų dviejų savaičių įvykius žinojo. Ir apie kaštonplaukę burtininkę, kuri Brokilone materializavosi iš magiškojo švytėjimo, ir apie jos atgabentą sužalotąjį sulaužyta ranka ir koja. Sužalotąjį, kuris paaiškėjo esąs driadžių pažįstamas raganius, *Gwynbleidd*, Baltasis Vilkas.

Pasak driadžių, iš pradžių jos net nesumojo, ko griebtis. Kraujais plūstantis raganius tai rėkė, tai alpo, Aglė be paliovos keitė tvarsčius, burtininkė keikėsi. Ir verkė. Tuo Milva nė už ką nenorėjo tikėti – kur girdėta, kad magė verktų? Kiek vėliau iš Duen Kanelio atėjo Sidabraakės Eitnės, Brokilono šeimininkės, įsakymas. Burtininkę išsiųsti, taip paliepė Driadžių Miško valdovė. Raganių gydyti.

Jos ir gydė. Milva pati matė. Jis gulėjo urve, geldoje su Brokilono magiškujų šaltinių vandeniui; įtvaruose ištemptos kojos buvo storai apvyniotos gydomųjų vijoklių *conynhaele* ir purpurinių taukių atvažų autais. Raganiaus plaukai buvo balti tarytum pienas. Sąmonės jis neprarado, nors *conynhaele* gydomi ligoniai įprastai guli be dvasios ir kliedi – jų lūpomis kalba magija...

– Na? – išblaškė jos mintis abejingas gyduolės balsas. – Tai kaip? Ką jam pasakyti?

– Kad eitų velnių velniop, – suniurzgė Milva ir timptelėjo kapšo ir medžioklinio peilio svarinamą diržą. – Ir tu, Agle, keliauk ten pat.

– Tavo valia. Nepriversiu.

– Tai jau tikrai. Nepriversi.

Lankininkė nesidairydama patraukė reto pušyno link. Pyko.

Kas per pirmąją liepos jaunatį nutiko Tanedo saloje, Milva žinojo – *Scoia'tael* šnekėjo apie tai neužsičiaupdami. Burtininkų suvažiavime įsiplieskė maištas. Liejosi kraujas, lėkė galvos. Tuo pat metu Nilfgardo pulkai sutartinai smogė Aedirnui ir Lyrijai,

prasadėjo karas. Temerijoje, Redanijoje ir Kaedvene visa kaltė buvo suversta „Voverėms“. Pirma, *Scoia'tael* būriai lyg ir parėmė Tanede sukilusius burtininkus. Antra, regis, ne kas kitas, o kažkoks elfas ar puselfis stiletu nusmeigė Vizimirą, Redanijos karalių. Taigi, ne juokais įtūžę žmonės suskato velėti „Voverėms“ kailį. Užvirė tikras pragaras, elfų kraujas sruvo upeliais...

È, pagalvojo Milva, gal ne šiaip sau šventikai plepa, kad artinasi pasaulio pabaiga ir paskutinio teismo diena? Pasaulis liepsnoja, žmogus ne tik elfui, bet ir žmogui – vilkas. Brolis prieš brolių kelia peilį... Raganius painiojasi į politiką, šliejasi prie maištininkų. Raganius, kurio vienintelė priedermė – klajoti po pasaulį ir galabyti žmonėms kliudančias pabaisas! Nuo senų senovės nė vienas raganius nesileisdavo įtraukiamas nei į politiką, nei į kokias peštynes. Net pasakos esama apie paiką karalių, kursai rėčiu vandenį nešiojo, zuikį norėjo skirti žygūnu, o raganių – karvedžiu. O čia, še tau, kad nori, raganiumi, sukilime prieš karalius sumaitotam, Brokilone tenka nuo bausmės slapstyti. Pasaulio pabaiga, ką ir sakyti!

– Marija, sveika gyva.

Ji krūptelėjo. Prie pušies stovėjo neaukšta driadė sidabro spalvos akimis ir plaukais. Margaspalvės miško sienos fone saulėlydis jos galvą apgaubė aureole. Milva priklaupė ant vieno kelio, žemai nulenkė galvą.

– Būk pasveikinta, valdove Eitne.

Brokilono šeimininkė už karninio dirželio užsikišo auksinį pjautuvo pavidalo peiliuką.

– Stokis, – paliepė. – Pasivaikščiosime. Noriu pasikalbėti.

Abi ilgai žingsniavo šešėliuotu mišku, nedidukė sidabraplaukė driadė ir aukštaūgė mergina pilkšvai gelsvais plaukais.

– Marija, seniai Duen Kanelyje lankeisi.

– Vis nēr kada, valdove Eitne. Nuo Kaspino iki Duen Kanelio kelias tolimas, o aš... Juk žinai.

– Žinau. Pavargai?

– Elfams reikia pagalbos. Štai, tavo įsakyta, ir padedu.

– Paprašyta.

- Iš tiesų. Paprašyta.
- Noriu ir dar kai ko paprašyti.
- Taip ir maniau. Dėl raganius?
- Pagelbėk jam.

Milva sustojo, grįžtelėjo, staigiu judesiu nulaužė kliudančią sausmedžio šakelę ir, pasukiojusi tarp pirštų, numetė žemėn.

– Jau pusę metų, – prašneko tyliai, žiūrėdama driadei į sidabrinės akis, – kišu galvą pavojun, lydžiu į Brokiloną sutriuškintų būrių elfus... Kai išsigydo žaizdas, atgauna jėgas, vedu atgal... Ar to maža? Gal dar nedaug nuveikiau? Kiekvieną tamsią jaunaties naktį traukiu į kelią... Net saulės ėmiau bijoti – lyg koks šikšnosparnis ar pelėda...

– Niekas nepažįsta miško takelių geriau nei tu.

– Tankumynuose nieko nepesčiau. Atrodo, raganius nori, kad rinkčiau naujienas, trinčiausi tarp žmonių. Jis – maištininkas. Vos nugirdę jo vardą, *an'givre* pastato ausis. Man ir pačiai miestuose verčiau nesirodyti. O jeigu kas atpažins? Dar nespėjo išdžiūti anas kraujas, dar gyvi prisiminimai... Kraujo tada pralieta daug, valdove Eitne.

– Nemažai, – sidabrinės senosios driadės akys suspindo ledu, žvilgsnis buvo neperprantamas. – Išties nemažai.

– Jeigu mane atpažins, pasodins ant mieto.

– Tu – apdairi. Atsargi ir budri.

– Norėdama pašniukštinti naujienų, kurių prašo raganius, budrumą turėčiau pamiršti. Tektų klausinėti. O šiais laikais būti smalsiam – pavojinga. Jei mane sučiuoptų...

– Tu užmezgusi patikimų ryšių.

– ...Sumaitotų. Negyvai užkankintų. Arba supūdytų Drakenborge...

– Ir esi man skolinga.

Milva nosisuko, prikando lūpą.

– Tataigi, – pripažino su kartėliu. – Šito ir norėdama nepamirščiau.

Ji prisimerkė, stipriai sukando dantis, lūpos virptelėjo, veidu ūmai perbėgo traukulys. It blausi, pamėkliška tos nakties mė-

nesiena sušvito prisiminimai. Vėl atkuto skausmas spąstų diržu suveržtoje kulkšnyje ir plėšiamuose sąnariuose. Ausyse sušlamėjo staigiai atsitiesiančio medžio lapai... Riksmas, aimana, beprotiškas blaškymasis ir šleikštus siaubas, užplūdęs ją, kai suvokė neišsilaisvinsianti... Riksmas ir siaubas, gurgždanti virvė, banguojantys šešėliai, siūbuojanti, apsvirtusi žemė, apsvirtęs dangus, apsvirtę medžiai, skausmas, smilkiniuose pulsuojuantis kraujas... O auštant – iš visų pusių artėjančios driadės... Sidabrinis juokas tolumoje... Lėlytė ant virvelės! Supkis, supkis, mažutėle, galvele žemyn... Jos pačios riksmas, tik lyg svetimas, šaižus. O paskui – tamsa.

– Tikrai skolinga, – iškošė pro sukąstus dantis. – Taip, tikrai. Juk aš – iš kilpos paleistas pakaruoklis. Regėt, neišsimokėsiu, kol gyva.

– Kiekvienas turime kokių nors skolų, – atsiliepė Eitnė. – Toks jau tas gyvenimas, Marija Baring. Skolos ir kreditai, įsipareigojimai, dėkingumas, atlygis... Priedermė ką nors nuveikti kito labui. O gal ir savo? Juk, po teisybei, visuomet mokame sau, ne kam kitam. Visas skolas grąžiname sau. Kiekviename iš mūsų tūno ir kreditorius, ir skolininkas. Svarbu, kad jie būtų atsiskaitę. Ateiname į šį pasaulį nugyventi tos kruopelytės mums skirto laiko, pamažu prisidarome skolų, mokame jas. Sau. Savo labui. Kad galiausiai neliktume neatsiskaitę.

– Valdove Eitne, ar tas žmogus tau artimas? Tas... raganius.

– Artimas. Nors nė pats to nežino. Grįžk į Col Serajų, Marija Baring. Nueik pas jį. Padaryk, ko prašys.

* * *

Įdauboje sutreškėjo žabai, lūžo šakelė. Garsiai, piktai sučekšėjo šarkos, švysčiodami baltomis uodegos plunksnomis į orą purp-
telėjo kikiliai. Milva sulaike kvapą. Pagaliau.

Ček ček, barėsi šarka. Ček ček ček. Vėl trekštelėjo šakelė.

Medžiotija pasitaisė blizgančią, tokia buvo nutrinta, gražaus amželio odinę apsaugą ant kairio dilbio, riešą patogiai atrėmė kilpoje, pritvirtintoje prie lanko rankenos. Iš plokščios strėlinės, kabančios prie šlaunies, išsiėmė strėlę. Senu paprati-

mu patikrino jos antgalį ir plunksnas. Šias pirkdavo mugėse – tinkamas paprastai išsirinkdavo iš dešimties siūlomų – ir visada įtaisydavo pati. Turguose siūlomų strėlių plunksnos dažniausiai būdavo per trumpos, be to, tvirtinamos išilgai korpuso, o Milva pripažino tik tokias strėles, kurių plunksnos įstatytos spirale ir ne trumpesnės nei penkių colių.

Ji įtaikė templę strėlės galo įranton ir sutelkė žvilgsnį į griovos žiotis, ten tarp kamienų žaliavo raudonų uogų kekes svirinantys raugerškiai.

Netoli išsilakstę kikiliai vėl pratrūko pinkseti. Eikš, stirnelė, mintimis ragino Milva, keldama lanką ir tempdama templę. Eikš. Aš pasiruošusi.

Bet stirnos nesirodė: slėniu patraukė klampynės, kur susibėgantys šaltiniai maitino upelius, Kaspino intakus, link. Iš griovos išniro tik jaunas patinas. Gražus, gal keturiasdešimties svarų. Kilstelėjo galvą, pakarpė ausimis ir, nusigręžęs į krūmus, ėmė skabyti lapelius.

Stovėjo jis pasturgaliu į Milvą – geriau nė negalėtum norėti. Jei ne taikinį užstojantis kamienas, ji būtų šovusi nedvejodama. Net pataikius į pilvą, strėlė jį pervertų ir pasiektų širdį, kepenis ar plaučius. Pataikius į šlaunį, perkirstų arteriją, tad žvėris netrukus vis tiek kristų. Milva laukė neatleisdama templės.

Stirniną vėl pakėlė galvą, žingtelėjo iš už kamieno – ir staiga atsisuko. Milva, templę įtempusi iš visų jėgų, mintyse išsiplūdo. Šūvis iš priekio – nepatikimas: užuot pervėrusi plaučius, strėlė gali pataikyti į pilvą. Medžiotoja laukė, sulaukusi kvapą, lūpų kampučiu jausdama sūroką templės skonį. Štai ir dar vienas didžiulis, neįkainojamas jos lanko pranašumas: sunkesnio ar ne tokio meistriško ginklo negalėtų tiek ilgai laikyti įtempto – pavargusi ranka nebebūtų tokia taikli.

Laimė, stirniną palenkė galvą, grybštelėjo iš samanų styrančios žolės ir pasisuko šonu. Milva ramiai atsikvėpė, nusitaikė į širdį ir atleido templę.

Bet taip ir neišgirdo trekstelint sutrupinto krūtinkaulio. Žvėris pašoko, vikstelėjo užpakalinėmis kojomis ir dingo, lydimas sausų šakų traškesio bei lapų šlamesio.

Milva sustingo ir kelis širdies tvinksnius stovėjo suakmenėjusi tarytum marmurinė miškų deivės statula. Tik nutilus visiems garsams garseliams, atitraukė nuo skruosto dešinę delną ir nuleido lanką. Įsiminusi, kuria kryptimi nubėgo žvėris, ramiai atsisėdo, nugara atsišliejo į kamieną. Buvo patyrusi medžiotoja, nuo mažens brakonieriaudavo ponų miškuose, pirmąją stirną paklojo vienuolikos metų, pirmąją elnią keturiolikšakį (medžiotojui – itin geras ženklas) – per keturiolikąjį gimtadienį. Patirtis jai bylojo, kad niekad nereikia skubėti vaikytis pašauto žvėries. Jei šovė iš tikrųjų taikliai, stirninas turėjo kristi už dvidešimties žingsnių nuo griovos žiočių – ne toliau. Jei nelabai taikliai, – o tokia prielaida neatrodė tikėtina, – skuba tik viską sugadintų. Nesunkiai sužeistas žvėris iš pradžių paniškai bėgs, bet, jei jo netrikdysi, sulėtins žingsnį. O persekiojamas ir baidomas dums it akis išdeges už devynių girių, devynių kalnų.

Tad ji turėjo gerą pusvalandį. Įsikando nuskintą žolės stiebelį ir susimąstė. Vėl panėrė į prisiminimus.

* * *

Kai po dvylikos dienų grįžo į Brokiloną, raganius jau vaikščiojo. Pastebimai vilko koją, šlubavo, bet vis dėlto vaikščiojo. Milva nesistebėjo – buvo girdėjusi apie stebuklingas gydomąsias miško vandens ir augalo, vadinamo *conynhaele*, savybes. Ne paslaptis jai buvo ir Aglės gebėjimai, ne kartą matė, kaip greitai pasveikta sužeistos driadės. O ir kalbos apie neregėtą raganių gajumą bei ištvermę, matyt, ne iš piršto laužtos.

Vis dėlto į Col Serajų vos grįžusi ji nesiskubino, nors driadės vis užsimindavo, kaip nekantriai jos laukias Gvinbleidas. Delsė tyčia, mat širdo dėl primestos jai misijos ir norėjo tą savo pyktį parodyti. Pirmiausia palydėjo į stovyklą „Voverių“ būrio elfus. Neskubėdama papasakojo, kaip sekėsi žygyje, perspėjo driades apie žmonių rengiamą sienos blokadą palei Kaspiną. Tik kai raganius jai buvo primintas kokią trečią kartą, Milva išsimaudė, persirengė ir pas jį nuėjo.

Jis lūkuriavo prie kedrų, augančių laukymės pakraštyje. Pro tarpiais spyruokliuodamas pritūpdavo, vėl atsistodavo. Veikiausiai tokia buvo Aglės skirta gydymoji mankšta.

– Kas naujo? – paklausė raganius, kai tik jiedu pasisveikino. Šaltukas jo balse Milvos neapgavo.

– Karas, regėt, baigiasi, – atsakė ji, gūžtelėjusi pečiais. – Šnekama, kad Nilfgardas šluote nušlavė Lyriją ir Aedirną. Verdenas pasidavė, o Temerijos karalius susičiulbėjo su Nilfgardo imperatoriumi. Elfai Gėlių Slėnyje įkūrė karalystę. Bet *Scoia'tael* iš Temerijos ir Redanijos ten nepersikėlė. Po šiai dienai kaunasi...

– Ne tas man rūpėjo.

– Ne tas? – apsimetė ji nustebusi. – Ak, iš tiesų. Taip, į Dorianą, kaip buvai prašęs, užsukau, nors ir teko pridurti gerą galą kelio. O vieškeliuose nūnai nesaugu...

Milva nutilo, pasiraivė. Šįsyk raganius jos nebeskubino.

– Ar tas Kodringeris, – pagaliau vėl prašneko šaulė, – kurį prašei aplankyti, buvo tavo draugas?

Raganiaus veide nė raumenėlis nevirptelėjo, bet ji susigaudė, kad jis išsyk viską perprato.

– Ne. Ne draugas.

– Tai gerai, – nerūpestingai toliau kalbėjo Milva, – mat nebėra gyvo. Sudegė su visa savo buveine, liko tik kaminas ir gal pusė fasado sienos. Doriane netyla gandai. Vieni sako, kad Kodringeris raganavo, virdavo nuodus, kad buvo susidėjęs su velniu, štai pragaro ugnis jį ir prarijusi. Kiti šneka, kad įkišo nosį ir nagus, kur nedera, taip, beje, nuolatos elgdavosi. Kai kam tai nepatiko, tad jį patį nudobė, o pėdsakus sunaikino ugnimi. O tu ką manai?

Atsakymo ji nesulaukė, papilkėjusiam veide neišvydo nė ženkle jausmų. Tad prašneko vėl – taip pat kandžiai, arogantiškai.

– Įdomu štai kas: mirtis Kodringerį ištiko ir gaisras išiplieskė per pirmąją liepos jaunatį, tuo pat metu, kai Tanedo saloje kilo sumaištis. Spėliok nespėliojęs, atrodo, kai kas susigaudė, jog Kodringeris apie maištą žino svarbių detalių ir paklaustas gali jas iškloti. Štai tas kai kas ir pasistengė amžiams užsiūti jam

burną, prikirpti liežuvį. Ką pasakysi? Ė, matau, kad nieko. Šnekėti tu nelinkęs! Tada pasakysiu aš: pavojingi tie tavo reikalikai, tie šniukštinėjimai ir kamantinėjimai. Kas nors gali panūsti dar ir kitas burnas ar ausis užsiūti, nesitenkins užčiaupę Kodringerį. Štai ką manau.

– Atleisk, – pagaliau prakalbo jis. – Tiesą sakai. Įstūmiau tave į pavojų. Užduotis buvo pernelyg...

– Pavojinga moteriai, ar ne? – krestelėjo galvą Milva, staigiu judesiu atmetė nuo peties vis dar drėgnus plaukus. – Tą norėjai pasakyti? Irgi mat galantiškas! Įsikalk į galvą: nors myžant man ir reikia pritūpti, aš ne iš kelmo spirta! Nemanyk, kad bailė, juk manęs nepažįsti!

– Pažįstu, – tyliai, ramiai paprieštaravo raganius, nepaisydamas nei jos pykčio, nei šiurkštaus balso. – Tu – Milva. Lydi į Brokiloną „Voveres“, padedi joms pasprukti nuo persekiotojų. Girdėjau apie tavo narsą. Vis dėlto lengvabūdiškai, egoistiškai įklampinau...

– Niekus šneki! – šiurkščiai nutraukė ji. – Ne manimi, o savi mi pasirūpink. Ir mergaite!

Taip pasakiusi šaulė pašaipiai šyptelėjo. Mat šįsyk jo veidas jau persimainė. Ji tyčia patylėjo, laukdama klausimų.

– Ką žinai? – paklausė raganius. – Ir iš ko sužinojai?

– Tu pažinojai Kodringerį, – tarė Milva ir prunkštelėjusi išdidžiai pakėlė galvą. – Bet ir aš kai ką pažįstu. Kai ką žvitriomis akimis ir jautriomis ausimis.

– Milva, kalbėk. Prašau.

Dar kiek patylėjusi ji ėmė pasakoti:

– Po maišto Tanede košė užvirė visur. Prasidėjo išdavikų gaudynės. Ir visokių atskalūnų, ir – ypač – tų burtininkų, kurie stojo Nilfgardo pusėn. Kai kas buvo sučiuptas. Kiti dingo kaip į vandenį. Nereikia daug proto susigaudyti, kur pasislėpė, po kieno sparneliu užsiglaudė. Vis dėlto medžiojami buvo ne tik burtininkai ir išdavikai. Tanedo maištininkams padėjo „Voverių“ būrys, kuriam vadovavo garsusis Faoltiarna. Jo irgi ieškoma. Įsakyta informaciją apie Faoltiarnos būrį iš kiekvieno sučiupto elfo lupti kankinimais.

– Kas tas Faoltiarna?

– Elfas, *Scoia'tael*. Nedaug esama žmonėms taip įsipykusių kaip jis. Už jo galvą skirtas didžiulis atlygis. Bet ieškoma ne tik Faoltiarnos. Kažkokio nilfgardiečio riterio, buvusio Tanede, – taip pat. O dar...

– Sakyk.

– *An'givre* klausinėja apie raganių, vardu Geraltas iš Rivijos. Ir apie mergaitę, vardu Cirilė. Šiuodu įsakyta imti gyvus. Įsakytas besąlyginis: kad nei vienam, nei kitam plaukas nuo galvos nenukristų, saga iš drabužio neištrūktų. Tai bent brangus esi jų širdžiai, jei jau taip rūpinasi tavo sveikata...

Vos pažvelgusi į veidą, kuriame nežmoniškos ramybės staiga nebeliko nė ženklo, Milva nutilo. Suvokė: kad ir kaip stengėsi, įbauginti raganiaus nesugebėjo. Bent jau savo kailiu jis tikrai nesirūpino. Lankininkė susigėdo.

– Na, ta medžioklė – tuščios pastangos, – pasakė jau švelniau, bet vis dar su kreiva šypsenėle lūpose. – Brokilone tu saugus. O mergaitės jie vis tiek nesučiuos gyvos. Apieškojo griuvėsius Tanede, nuvirtusio magiškojo bokšto liekanas... Ei, kas tau?

Raganius susverdėjo, atsirėmė į kedrą ir lėtai sudribo kamieno papėdėje. Milva, išgąsdinta ūmai perbalusio jo veido, atšlijo.

– Agle! Sirsa! Fauve! Greičiau čionai! Po šimts kipšų, gal numirti susiruošei?! Ei!

– Nekviesk jų... Man viskas gerai... Kalbėk. Noriu žinoti...

Ūmai Milva suprato.

– Tuose griuvėsiuose nieko nerado! – sušuko ir pati baldama. – Nieko! Kiekvieną akmenį iščiupinėjo ir kerus taikė, bet nerado...

Ji nusibraukė nuo antakių prakaitą, mostu sulaikė atskubančias driades. Sugriebė sėdinčiam raganiui už pečių, pasilenkė prie jo. Ilgi šviesūs jos plaukai užkrito jam ant blyškaus veido.

– Ne taip supratai, – ėmė paskubomis, ne itin rišliai berti Milva, sunkiai rinkdama tinkamus žodžius. – Tik norėjau pasakyti, kad... Supratai kaip tik priešingai. Juk aš... iš kur galėjau žinoti, kad tu taip... Ne tą norėjau pasakyti. Mergaitė... neras jos, mat dingo be pėdsako, kaip anie burtininkai... Atleisk.